

ΕΛΕΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΝ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΝ Α. ΔΑΜΑΛΛΑΝ

ΕΚΦΩΝΗΘΗΣ ΕΝ ΤΩ· ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΝΑΪ· ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

ΥΠΟ

Δ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Σήκω! πολύ ξαπόστασες... σοῦ στέγνωσε τὸ δάκρυ·
ποῦ χθὲς τὸ βράδυ ἔχυνες 'ς τὰ μνήματα μοῦν' ἄχρος!
ἀντιλαλοῦν τὰ κύματα μ' ἀφρονὲς, ἀπ' ἄκρη 'ς ἄκρη,
κι' ἀνασαλεύεται ἡ γῆ, κάθε βουρὸ καὶ βράχος,
τὰ δένδρα μέσ' 'ς τῆς λαγγραδιαίς, στοὺς κάμπους τὰ λουλούδια,
καὶ τὰ πουλὶά βουθαίνονται καὶ παύουν τὰ τραγοῦδια.

Σκοτάδι... χθὲς σὲ σκοτεινὰ τῆς νύχτας, ἐκεῖ πέρα.
πῆγα γὰρ δώσω φῶς, ζωὴ, σὲ νεκρικὸ καρδῶλι,
γὰρ γὰρ φωτίση τῆς νυχτελῆς τοῦ μαύρου μου πατέρα
κι' ἀκούω ξάφνου τῇ φωνῇ, ἀπ' ἄλλου τάφου χεῖλη.
πῶς ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια μου μαράθει κι' ἄλλο φύλλο,
καὶ πῶς θὰ κλάψω σήμερα χαριτωμένο φίλο.

Πῆγαινε στὰ συντρίμματα μυριολογίστρα λύρα
στὸν ἄνεμο ἢ σκόνη σου, καὶ ὁ βόγγος σου στὸ κῆμα.
καταραμένη ἡ στιγμή κι' ἀγλύκατη ἡ μοῖρα,
ποῦ μοῦ γράψε 'ς τὸ νεκρὸ σκαφτο πάντα τὰ κλαῖω μνήμα,
πάντα τὰ κλαῖω συμφοραῖς, 'ς τῆς ἐρημιάς τὰ τρέχω
κι' ὅτε διαβῶ, τὸ διάβα μου μὲ δάκρυα τὰ βρέχω,

Πέσαν τὰ νεῖατα! ἔπεσαν ὁ ζηλεμένος κῆτος
ἐχάθηκε σὰν τῇ θροσῇ ἡ ὠμορφιά κι' ἡ χάρις
πάει ἡ ματὴ ἐσθύστηκε σὰν ἀστραπὴ ἐκεῖνος,
ἐκεῖνος πῶπου πῆγαινε τὸν εἶχατε καμάρι
ποῦ, τῇ φωλιά του ὁ ἔρωτας στὰ χεῖλη του εἶχ' πλέξη
κι' ἐμάγευε κι' ἐσκλάβωνε μὲ μὴ τὸν μόνον λέξη.

Σὰν τῇ βροντῇ π' ἀντιχτυπᾷ στὰ σύννεφα, καὶ κάτου
μὲ μὴς βροχὴ ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὰ σπλάχνα, μ' ὀρμὴ πέφτει,
τὸ μῆνυμ' ἀντιλάλησε τοῦ ἀκαρδου θαλάτου
αὐτοῦ τοῦ μαύρου τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς μας κλέφτη
καὶ σεῖετ' ὁ τόπος μας μὲ μὴ, σπαράζει ἡ καρδιά μας.
καὶ πέφτουμε στὸ μῆνυμα βροχὴ τὰ δάκρυά μας.

Νεράιδες ἀπ' τῆς Λιάκουρας τῆς κορυφαῖς τ' ἀκούτε
ἐκεῖταις ποῦ τοῦ δώσανε τὴν τόση ὠμορφάδα.
καὶ τῆς πλεξίδαις τοὺς μαδοῦν, τὰ στήθια τοὺς χτυποῦτε
ποῦ ἐχάθη τέτοιος ἄγγελος γὰρ πάντα, ἀπ' τὴν Ἑλλάδα.
κι' ἀπ' τὰ λουλούδια τοῦ βουρῶ τοῦ πλέκουμε στεφάνια
γὰρ τὰ τὸν στεφανόσους ἀπάνου, 'ς τὰ οὐράνια.

Κλαίει ἡ Φαργγὰ τοῦ ἡλιου της μὴ φλογερὴ ἀχτίδα
θρηγεῖ τὸ ταῖρι, ποῦχασε τ' ἀγαπημένο ταῖρι.
στήνει τραγοῦδι θλιβερό ἡ δόλγα μας πατρίδα
γὰρ 'ἔχασε χρυσὸ παιδί, καὶ ζηλευτὸ ξεφτέρει

κι' ἀδελφωμέναις ἡ Φαργγὰ γλυκὰ μὲ τὴν Ἑλλάδα
ἀνάβουρε στὸ μνήμά του ἀκούμητη λαμπάδα.

Λαμπάδα γὰρ τὴν ἀστραπὴ. θεέ μου... μεγάλο κῆμα...
τὰ σβύση τόσο γρήγορα ἡ φλογερὴ μπιτιά του·
τὰ πέση ἀψυχὸς βουβὸς 'ς ἀραχτισμένο μνήμα
ἐκεῖνος, ποῦ δινε ζωὴ, καρδιά μὲ τὴν καρδιά του,
Σὶν βασιλέψῃ ὁ ἥλιος μας τί ὠφελοῦν τ' ἀστέρια;
σὰν σβύση ἡ νεώτερη κ' ἡ ὠμορφιά, τί θὲν τὰ νεκροκέρια.

Τοῦ κάκου... ἐμαράθηκε γὰρ πάντα, σὰν λουλούδι·
σύννεφο πῆρε τὴ φωνὴ ἀπ' τὸ χρυσὸ του στόμα,
καὶ δὲν τοῦ δίνει πλὴ ζωὴ τὸ πλὴ γλυκὸ τραγοῦδι
Μὲν καρτερεῖ τὰ βρέχουμε μὲ δάκρυα τὸ χῶμα,
ποῦ ἐρωτόθρεφτη μυρτιά καὶ δάφνη θὰ στολίσῃ,
καὶ τὴ μεγάλη του καρδιά γλυκὰ θὰ μᾶς θυμίσῃ.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ.

Ῥεύσατε, στίχοι θλιβεροὶ, ἐκφέρατε τὸν στόνον
Καὶ μετὰ τῶν δακρύων μου πρᾶντατε τὸν πόνον.
Ἴδου ὁ τάφος τῆς, ἡ ρυθὲς τῶν πρώην ἡμερῶν τῆς
Ἡ παγετώδης κιβωτὸς τῶν τόσων ἀρετῶν τῆς.
Ἐμμε καλὴ! Διέτρεξας ὡς ἀστραπὴ ταχεῖα
Τὸν βίον Σου, καὶ παρενθὺς ἐσέσθη ἡ εὐδία
Ἐνῶ ἀστὴρ κατηύραξες ἐκ τῆς λαμπρότητός Σου
Αἰφνης ρεφέλη μέλαινα ἐσκότισε τὸ φῶς Σου.

Ῥεύσατε στίχοι θλιβεροὶ ἐκφέρατε τὸν στόνον
Καὶ μετὰ τῶν δακρύων μου πρᾶντατε τὸν πόνον.
Οὐδεὶς ἐν τῷ θανάτῳ Σου εὐρέθη τὰ ποτήση
Νὰ κλαύσῃ τὴν νεότητά, τὴν φίλην τὰ θρηνήση.
Ἀλλὰ ψυχρὰ καὶ ἀπαθὴς καὶ ἐν ἀναισθησίᾳ
Ἦκουσε τοῦτον καὶ αὐτὴ ἡ λάτρις Σου Φιλία
Οἱ δὲ πτωχοὶ, οἷς εὐσπλαγχνὸς ἡ χεὶρ Σου ἐβοήθει
Δὲν εὖρον δάκρυ εὐγνώμον εἰς τὰ ψυχρά των στήθη.

Ῥεύσατε στίχοι θλιβεροὶ, ἐκφέρατε τὸν στόνον
Καὶ μετὰ τῶν δακρύων μου πρᾶντατε τὸν πόνον
Πάντες οἱ ἄστατοι αὐτοὶ καὶ οἱ ψευδεῖς Σου φίλοι
Ἀνεῦρον τὸ μείδιμα ἀμέσως εἰς τὰ χεῖλη
Τὸ πένθος Σου ἦν πρόσκαιρον, προὖ διαλυθεῖσα,
Καλὴ μου Ἐμμε τρυφερὰ, ἀδῶως μαρμαρίζου.
Ἡ μνήμη Σου ἐξέλιπεν, ἀτάμνησις δὲν τρέφουν
Καὶ ἐκ τοῦ τάφου Σου αὐτοῦ τὸ βλέμμα ἀποστρέφουν.

Ῥεύσατε, στίχοι θλιβεροὶ, ἐκφέρατε τὸν στόνον
Καὶ μετὰ τῶν δακρύων μου πρᾶντατε τὸν πόνον
Ἀν οἱ καιροὶ παρέρχονται, ἀν διαρρῇ ὁ χρόνος
Πλὴν δὲν ἀφίγει τὸν πιστὸν οὐδέποτε ὁ πόθος
Μόρος αὐτὸς δὲν λησμονεῖ, οἱ θρηνοὶ του δὲν παύουν.
Ἀπαύστως δὲ τὰ στήθη του οἱ στόνοι καταθραύουν
Καὶ τότε μόνον τὰ θρηνῇ ἐξαίφνης θέλει παύσει
Ὅταν ἡ τλήμων του ψυχὴ νεκρὰ σὲ ἀπολαύσῃ.

(PARNY)

Ε.Ι.Ε.